

» etiamsi conditiones prædictæ de mixtis hisce conjugiiis
 » extra ecclesiam, et absque parochi benedictione, alioque
 » ecclesiastico ritu celebrandis haud aperte declarantur,
 » tamen implicite continentur. Ac Sanctitas Sua omnes
 » Archiepiscopos, Episcopos, aliosque locorum Ordinarios
 » vehementer in Domino monet, hortatur, et excitat, eisque
 » mandat, ut cum ipsi in posterum hujus rescripti formula
 » ab hac Sancta Sede obtinuerint facultatem dispensandi
 » super impedimento mixtæ religionis, in eadem facultate
 » exequenda nunquam desistant omni cura, studioque ad-
 » gilare, ut sedulo quoque impleantur conditiones de mixtis
 » hisce matrimoniis extra ecclesiam, et absque parochi
 » benedictione, alioque ecclesiastico ritu celebrandis. Quod
 » si in aliquibus locis Sacrorum Antistites cognoverint,
 » easdem conditiones impleri haud posse, quin graviora
 » exinde oriantur damna ac mala, in hoc casu tantum
 » Sanctitas Sua ad hujusmodi majora damna ac mala
 » vitanda, prudenti eorumdem sacrorum Antistitum arbitrio
 » committit, ut ipsi, salvis firmisque semper ac per diligentem
 » servatis cautionibus de perversionis periculo amovendo a
 » conjugio catholico, de conversione catholici conjugis ab
 » ipso conjugio catholico pro viribus procuranda, deque uni-
 » versa utriusque sexus prole in sanctitate catholicæ religionis
 » omnino educanda, judicent, quando commemoratæ condi-
 » tiones de contrahendis mixtis hisce nuptiis extra eccle-
 » siam, et absque parochi benedictione impleri minime possint,
 » et quando in promiscuis hisce conjugiiis ineundis tolerari
 » queat mos adhibendi ritum pro matrimoniis contrahendis
 » in diocæsano rituali legitime præscriptum, exclusa tamen
 » semper missæ celebratione, ac diligentissime perpensis
 » omnibus rerum, locorum ac personarum adjunctis, atque
 » onerata ipsorum Antistitum conscientia super omnium
 » circumstantiarum veritate, et gravitate. »

Matrimonia igitur mixta contrahenda sunt præsentibus pa-
 rocho et duobus testibus, sicut ad validitatem juxta concilium
 Tridentinum requiritur; et nisi Ordinarius loci, ut in præfata
 instructione declaratur, aliter judicet, celebranda sunt :

1° *Extra ecclesiam*, et etiam non in sacristia, sed in domo
 parochiali aliove loco honesto;

2° *Absque parochi benedictione*, ita ut annulus non sit
 benedicendus, neque nuptiarum benedictio impertienda, neque
 pronuntianda verba *Ego conjungo vos*;

3° *Absque alio ecclesiastico ritu*; omittendæ igitur sunt
 proclamationes, quia pertinent ad ritum ecclesiasticum; pa-
 rochus assistit sine superpelliceo et sine stola; nullam exercet
 cæremoniam sacram; nullas preces recitat; et solam assisten-
 tiam passivam præstat, tantummodo audiendo seu recipiendo
 consensum partium; postquam autem utramque partem de
 consensu simpliciter interrogaverit si ita opus fuerit, et dua-
 bus interrogationibus quisque eorum responderit, parochus
 nihil amplius addit, sed matrimonium in libro conscribit (1).

Horum omnium rationes sunt, prout in præfata instruc-
 tione declaratur « ut in catholicorum animis nunquam
 » obliteretur memoria tum canonum, qui istiusmodi mixta
 » matrimonia detestantur, tum constantissimi illius studii,
 » quo Sancta Mater Ecclesia nunquam destitit filios suos
 » avertere ac deterrere ab iisdem mixtis conjugiiis in eorum
 » et futuræ prolis perniciem contrahendis ».

DE BENEDICTIONE MULIERIS POST PARTUM.

285. Christianæ mulieres ad imitationem B. Mariæ Virg.
 non nisi prævia sacerdotis benedictione, post partum ad
 ecclesiam accedere solent, ut Deo pro incolumitate sua gra-
 tias agant, utque prolem suam, si deferant, Deo offerant,
 elapsis a partu aliquot diebus, non quidem quadraginta, ne
 videantur legi hebraicæ sese conformare, sed nulla habita
 ratione temporis, prout circumstantiæ et incommoda partus
 permittunt.

(1) Vid. Feye de matrimoniis mixtis p. 2, c. 2, art. 2, § 4; Bouvry, p. 4,
 s. 1, § 5.

Ad hanc benedictionem jus tantum habent mulieres, quæ ex legitimo matrimonio pepererunt (1), ita ut ad hanc admitti nequeant illæ, quæ notorie ex adulterio aut fornicatione prolem pepererunt; his enim potius pœnitentia imponenda esset.

Notandum autem est, dici *jus tantum habere mulieres, quæ ex legitimo matrimonio pepererunt*, non vero, quæ ex legitimo matrimonio conceperunt: cum enim matrimonium subsequens præcedentia sanet et purget, sufficit, ut mulieres ad benedictionem jus habeant, et ut benedictio eis legitime impertiatur, si ex legitimo matrimonio pepererint (2).

286. Mulieres nulla lege ullo die post partum ab ingressa ecclesiæ abstinere tenentur, licet per aliquot dies laudabiliter expectent ad imitationem B. Mariæ Virginis, quæ se legi voluntarie subjecit (3).

Quando mulieres ac ecclesiam accedunt, pia et laudabilis est consuetudo, ut benedictionem accipiant; nulla tamen lege obligantur, non vetere quæ desiit, nec nova cujus nullum exstat præceptum (4). Unde mulieres ad hanc benedictionem adhortandæ quidem, sed non urgendæ sunt.

Mulieres pie et laudabiliter secum prolem ad ecclesiam deferunt ad imitationem B. Mariæ Virginis, ut eam Deo offerant; ad hoc autem non tenentur, quia sola mulier subjectum hujus benedictionis esse videtur, cum tum in rubricis, tum in precibus solius mulieris fiat mentio, et non proles, nisi indirecte et per accidens (5). Quinimo hæc benedictio neganda non est mulieri, cujus proles mortua est, licet etiam absque baptismo (6).

287. Hanc benedictionem posse fieri in quacumque

(1) Ita S. C. C. 18 Jun. 1859, *Wratistavien.* Vid. Acta s. Sedis vol. 1, fol. 347.

(2) Vid. Conferent. ecclesiast. dioc. Mechl. 1870, Liturg. q. VI.

(3) Quarti de benedictionibus n. 301.

(4) Quarti loco citato; Cavalieri tom. 4, c. 13; Baruffaldus tit. 43, n. 4.

(5) Cavalieri loco cit.; Baruffaldus loco cit. n. 14; Fornici p. 4, cap. 4.

(6) Ita S. R. C. 12 Sept. 1857, n. 5251, 20 rescripsit, in hoc casu servandum esse rituale Romanum, seu benedictionem impertiendam esse sine ulla mutatione. Bouvry p. 4, s. 1, § 5.

ecclesia et a quocumque sacerdote sive sæculari sive regulari, plures contendunt (1): 1° quia in rituali Romano non fit mentio parochi neque ecclesiæ parochialis; 2° quia sicut mulier pro libito hanc benedictionem suscipere vel negligere potest, ita pro libito tum ecclesiam tum sacerdotem seligere; 3° quia S. Congregatio Conc. id declaravit (2). His tamen non obstantibus, dicendum est, hanc benedictionem esse munus parochiale, et a solo paroco vel ab alio sacerdote ex ejus licentia fieri posse: 1° juxta decreta S. R. C. (3). 2° Juxta alia decreta S. Cong. Conc. (4) quæ sunt supra citatis posteriora, adeoque sequenda; in quibus respondetur, regulariis in propriis ecclesiis mulieres post partum ad purificationem admittere non licere, eamque benedictionem paroco competere. 3° Quia synodi, et statuta diœcesana horum locorum ita præscribunt (5). Ad rationes supra adductas respondetur ad 1, sufficere, ut jus parochi in aliis ecclesiæ decretis exprimatur; ad 2, licet mulier benedictionem pro libito suscipere possit, si tamen velit, se eandem a ministro designato suscipere teneri; et ad 3, decreta allata S. Congr. Concilii per contraria et posteriora decreta censenda esse revocata.

288. Benedictio mulieris post partum extra ecclesiam facienda non est: rituale enim Romanum illam tantum permittit, si mulier ad ecclesiam venire voluerit; ejus preces et cæremoniæ ingressum mulieris in ecclesiam requirunt; præterea nulla est necessitas aliter faciendi; et insuper dede-

(1) Quarti de benedictionibus n. 302; Fornici loco cit.; Giraldis de officio et potestate parochi c. 12, n. 12.

(2) 9 Jun. 1708; 3 Dec. 1718; 7 Dec. 1720, apud Cavalieri tom. IV, c. 13.

(3) 8 Feb. 1631, n. 752-899; 22 Mart. 1631, n. 762-909; 13 Ap. 1631, n. 764-911; 10 Dec. 1703, n. 3521-3670, 6.

(4) 18 Nov. 1662, apud Cavalieri loco cit. et præcipue 31 Mart. 1759, et 26 Ap. 1788. Thesaurus resolut. S. C. C. tom. 28, p. 6 et 22, et tom. 57, p. 42.

(5) III conc. prov. Mechl. 1607, tit. III, c. 8; syn. diœc. Mechl. 1872, n. 230; Syn. Namurc. 1639, tit. 21, c. 49; Rit. Leod. et Tornac.; Past. Brug.; Statuta diœc. Gandav. tit. 3, c. 9. Vid. *Mél. théol.* 5 sér. fol. 379, V.

cere potest, quod sacerdos pro hac benedictione ad domum mulieris accedat. Sic plura particularia ritualia expresse prohibent, ne domi aut alibi fiat, quacumque mulier infirmitate detineatur etiamsi mortis immineat periculum; et præscribunt, ut differatur purificatio, donec mulier utcumque restituta, ecclesiam ingredi possit. Unde si aliqua ritualia aut consuetudo aliter permittant, hæc permissio non est extendenda, sed potius, quantum prudenter potest, restringenda.

289. Pro hac cæremonia sacerdos induitur superpelliceo et stola alba, quia color albus usurpatur in festo purificationis B. Mariæ Virginis, in cujus memoriam hæc benedictio suscipitur.

2° Mulier expectat ad fores seu ostium ecclesiæ in signum humilitatis, se indignam declarans, ut ecclesiam ingrediatur, antequam per sacerdotem introducatur. Si mulier sit adeo debilis, ut foris expectare nequeat, intra ecclesiam ad ostium se sistere potest; si autem habeatur atrium commodum, ibidem expectare debet. Licet enim actus sit liber, quoties tamen fit, fieri debet, saltem in quantum potest, juxta normam ab Ecclesia probatam (1).

3. Expectat genuflexa, et manet genuflexa, donec stola porrigatur, ut introducatur.

4. Defert candelam accensam, in memoriam festi purificationis, cujus processio fit cum candelis accensis.

5. Utraque aspersio mulieris cum aqua benedicta fit in modum crucis. scilicet: 1° in medio, 2° a dextris mulieris, 3° ab ejus sinistris; ad priorem autem initio cæremoniae nihil dicitur, quia in rituali nihil præscribitur.

6. Sacerdos in manum dextram mulieris porrigit extremitatem stolæ ad honestiorem introductionem, quia minus decet manu mulierem inducere; porrigitur autem sinistra pars stolæ, quia sic facilius a muliere dextra tenetur, et sacerdos præeundo tanquam dignior a dextris incedere potest.

7. Sacerdos mulierem ducit ad altare vel ss. Sacramenti vel B. Mariæ Virg. vel ad aliud altare proximum (2). Ibidem

(1) Baruffaldus tit. 43, n. 24; Cavalieri tom. 4, c. 13, dec. 5, n. 6.

(2) Cavalieri loco cit. n. 8.

mulier genuflectit, et sacerdos cum debitis reverentiis suppedaneum ascendens, se sistit, non in medio ante altare, præcipue si detur tabernaculum ss. Sacramenti, sed aliquantulum versus cornu epistolæ vel evangelii, et conversus ad mulierem, præscriptas preces recitat; ad *Pater noster* ad altare se vertere potest, sed genuflectere non debet.

8. Si mulieres imitantes B. Mariam Virginem, quæ obtulit par turturum aut duos pullos columbarum, quid nomine eleemosynæ aut devotionis studio offerre soleant; laudabilis hæc servanda est consuetudo.

9. Si missa petatur, occasione benedictionis mulieris, celebrari nequit missa festi purificationis (1), sed si de B. Maria Virgine celebranda sit, assumenda est una ex quinque votivis B. M. V. in fine missalis pro diversitate temporis assignata. Hæc tamen missa nullo gaudet privilegio, et tantum dici potest, dum votiva privata permittitur.

DE BENEDICTIONIBUS.

290. Benedictio est cæremonia ecclesiastica, qua per invocationem divini nominis aliquid boni confertur vel postulatur (2).

Alia de præcepto sunt benedicenda, ut paramenta sacerdotalia, ecclesia, cœmeterium, etc. alia autem, ut domus, navis, panis, fructus, etc. de convenientia tantum ob multiplices fructus inde provenientes in salutem animarum et corporum (3). Similiter cruces etiam altarium et processionum non sunt benedicendæ de præcepto (4). Aliqui censent imagines necessario esse benedicendas (5); si autem cruces convenienter tantum benedicantur, non apparet ratio, quare imagines necessario forent benedicendæ (6).

(1) S. R. C. 12 Mart. 1678, n. 2710-2859, 8; 22 Dec. 1753, n. 4088-4237, 5.

(2) Ita Quarti de benedictionibus, tit. 1, s. 1, dub. 2.

(3) Vid. Quarti ibidem sect. 5.

(4) S. R. C. 12 Jul. 1704, n. 3548-3697, 1.

(5) Baruffaldus, tit. 70, n. 5 et 6; Catalanus in rit. tit. 8, c. 27, n. 15.

(6) Cavalieri tom. 4, decr. 188.